

Címlap

[NOL](#) » [Kultúra](#) » [Ember-templom a transzformátorgyárban](#)
A nap cikke
[Nincs női „nyomi haderónél](#)
NOL Rovatok[Amerika háborúi](#)[Európai Unió](#)[Belföld](#)[Külföld](#)[Gazdaság](#)[Kultúra](#)• [Film](#)• [Színház](#)• [Zene](#)• [Kiállítás](#)• [Irodalom](#)• [Média](#)• [Kult](#)[Sport](#)[Papírkosár](#)[Utazás](#)[Alternatív](#)[NOL Galéria](#)[Sziget Pont](#)**Népszabadság mellékletek**[Infovilág](#)[Budapest](#)[Hétvége](#)[Jövő](#)[Kerékvilág](#)[Gyógyász](#)**NOL Állandó**[Országimázs](#)[Kiemelés tőlem](#)[A nap linkje](#)[Adatpark](#)[A Wittman fiúk](#)[Szerda-összes](#)**Szolgáltatások**• [NOL Fórum](#)• [Olvasói vélemények](#)• [NOL Hírlevél](#)• [Keresés](#)• [Regisztráció](#)• [Oktatási Központ](#)• [Visszajelzés](#)• [Segítség](#)

Ember-templom a transzformátorgyárban Zimmermann István installációja a Millenáris Parkban

NSZ • 2003. április 16. • Szerző: [Rumpler György](#)

A dobogóból a szív ütemes lüktetése hallatszik

vendégek csöndben, suttogva beszélgettek az Emlékkihagyás című installáció bejáratánál a Millenáris Parkban. Egy idős férfi megjegyezte:

– Úgy érzem, mintha templomban lennék. A falakat borító fehér drapériák, meg az alig hallható zörejek miatt akaratlanul is óvatosabban lépkedek.

A mű alkotója, *Zimmermann István* a bejáratnál felépített szürke kőfal előtt várakozott. Itt kezdődött a tárlatvezetés.

– A kőfal védőövezet, feltartóztatja a külvilágot – mondta a művész. – A falat megkerülve juthat a látogató az installáció nagyterembe, ahol a látóvalók a bazilikák elrendezéséhez hasonlóan követik egymást. Az épület egykor gépek gyártásának volt, most azonban az ember átalakulásának és születésének helyszíne. A fekete amerikaiak fehér színű temetkezési vásznai borítják a falakat, a hangszórókból hangeffektusok szólnak. A műhöz felhasznált kultúrtörténeti utalások és szimbólumok a kiállítás prospektusából követhetők. A katalógus egyféle értelmezési lehetőségével szemben azonban nagyon fontosak az installációval kapcsolatos személyes gondolatok és érzések.

A nagyteremnek majdnem a közepén egy kislány keresztelőruhába bújtatott robotmása állt. Amikor a művész megközelítette, hirtelen felágaskodott, majd követte a mozgását.

– Érzékelve a közelségünket, a gyermek rögtön fel akar nőni hozzánk. A felnőtt és a gyermek viszonyát érzékelteti a kislány. A közelében a felnőtt férfi feje a géppé változott embert szimbolizálja. Neki már nincs kapcsolata a külvilággal, nem érzékeli a közeledőket. Ugyanitt lebeg 49 digitális hallókészülék. A csendre és az alkotás nyugalma utalnak.

A nagyterem után két kisebb szobában egy-egy filmet mutatott be a művész.

– Gyönyörű kisfiú látható az egyik filmen, tökéletesen megfelel minden felnőtt álmának. Lassan közeledik, közölni szeretne valamit, de nem képes rá. A kisfiút a monitorral szemben egy női fej figyel, a kontaktus azonban nem jön létre. A másik filmen a nő átváltozik, férfiként énekel női hangon, közben gitáron játszik. Az előadás után ismét visszaváltozik nővé. A férfi szerepét *Benkő Dániel* vállalta.

Az installáció központi termében, kör alakú helyiségben folytatódott a bemutató. Középen a hangversenyterem zenekarvezető dobogójához hasonló emelvény állt, rajta kottaállvány. A szív ütemes lüktetése hallatszott a dobogóból, körülötte porcelángyermekek feküdtek.